

POSTANOWIENIE

19 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 19 lutego 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M. P.

przeciwko K. U.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej K. U.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z 2 września 2022 r., IX Ga 371/22,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego postanowienia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Ustawodawca wyraźnie

redakcyjnie wyodrębnił przesłanki tzw. przedsądu od tzw. podstaw kasacyjnych unormowanych w art. 398³ § 1 k.p.c., którymi są naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie (pkt 1) oraz naruszenie przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (pkt 2). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek przedsądu, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), której upatrywał w tym, że „w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu, których założenia i istota zostały wyjaśnione m. in. w uchwałach (7) Sądu Najwyższego, mających moc zasad prawnych” z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98 (OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124) i z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, (OSNC 2008, nr 6, poz. 55).

Mimo że skarżący wyodrębnił wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania od przytoczonych podstaw kasacyjnych, to we wniosku i jego uzasadnieniu nie przedstawił żadnych argumentów uzasadniających tezę, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Samo stwierdzenie, że w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie zostały zrealizowane funkcje rozpoznawcze i kontrolne apelacji nie pozwala Sądowi Najwyższemu na ocenę, iż spełniona jest przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W uzasadnieniu skarżący nie przedstawił jakiegokolwiek wyводу prawnego, z którego można by wyprowadzić wnioski na temat tego, jakie przepisy prawa i w jaki sposób Sąd drugiej instancji miał w oczywisty sposób naruszyć wydając zaskarżone orzeczenie. Skarżący ograniczył się do lakonicznego odesłania do uchwał Sądu Najwyższego, w których wyjaśnione zostały założenia i funkcje apelacji. Konstrukcja wniosku uniemożliwia zbadanie, w jakim zakresie i na tle których działań procesowych podjętych przez Sądy *meriti* doszło do naruszenia prawa. W tym kontekście warto zwrócić uwagę,

że powołanie się przez skarżącego na „oczywistą zasadność” skargi kasacyjnej wymaga wykazania, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, które spowodowało wydanie oczywiście wadliwego orzeczenia. Do wniosku, że Sąd *meriti* dopuścił się wydania orzeczenia obarczonego tak doniosłą wadą powinno prowadzić już samo zapoznanie się z treścią żądania przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia, przeprowadzone bez pogłębionej analizy. Wadliwość, której dotyczy art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. musi być zatem dostrzegalna na pierwszy rzut oka dla prawnika dysponującego przeciętną wiedzą z zakresu jurysprudencji. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, że jest oczywiście uzasadniona, powinien zawierać chociażby wskazanie, jakie przepisy prawa Sąd miał oczywiście naruszyć. Wniosek zredagowany przez skarżącego tych wymagań nie spełnia.

Przedstawione przez Sąd Okręgowy rozważania, chociaż w istocie związane, pozwalają jednak na wysnucie wniosku, że Sąd ten w przeważającej mierze podzielił ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego. Przeanalizował również zarzuty podniesione przez skarżącego w apelacji. Lektura przedstawionych przez Sądy *meriti* motywów orzeczenia nie pozwala z kolei na stwierdzenie, że Sąd drugiej instancji rażąco naruszył obowiązujące przepisy prawa materialnego czy wiążące go przepisy procedury cywilnej.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018 r. poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.

[SOP]

[a!]

